

ÎN C H E I E R E

Ședința publică din data de 13 septembrie 2022

Președinte: _____

Judecător: _____

Grefier: _____

Pe rol fiind soluționarea apelului declarat de apelantele-reclamante _____, cu domiciliul în _____, domiciliată în _____ și _____, cu domiciliul în _____, toate cu domiciliul ales la Cabinet Avocat _____, cu sediul în _____, împotriva *sentinței civile nr. 692/22.03.2022*, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimații-pârâți _____, cu sediul în _____, cu sediul în _____ și _____, cu sediul în _____ și _____, cerere formulată de intimatul-pârât _____.

Apel scutit de plata taxei judiciare de timbru, conform art. 28 din OUG nr. 80/2013.

La apelul nominal făcut în ședință publică se constată lipsa părților.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de grefierul de ședință, învederându-se instanței că pricina se află la primul termen de judecată, apelul este scutit de plata timbrajului și motivat, apelantele, în cuprinsul căii de atac promovate, și intimații, prin întâmpinările formulate, au solicitat judecata și în lipsă, intimatul-pârât _____ a formulat la data de 09.08.2022 note scrise și cerere de sesizare a ICCJ cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, iar apelantele-reclamante au depus la data de 08.09.2022, note scrise și înscrisuri, după care:

Curtea, având în vedere că s-a solicitat judecata în lipsă, pune în discuție cererea de suspendare a judecării apelului formulată de apelanții-reclamanți și față de înscrisurile aflate la filele 73 și 74, urmează să constate că dosarele indicate de către apelanți au fost soluționate definitiv, astfel încât nu se mai poate dispune suspendarea până la soluționarea acestor cauze și pune în discuție cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casați și Justiție formulată de _____ și de suspendare a judecării prezentei cauze și rămâne în pronunțare cu privire la aceasta.

C U R T E A

Având nevoie de timp pentru deliberare,

D I S P U N E:

Amână pronunțarea la data de 27 septembrie 2022.

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 13 septembrie 2022.

Președinte

Judecător

Grefier

Red. / tehored._____.

9 ex. /19.09.2022

Operator date cu caracter personal

Număr notificare 3120

ÎNCHIEIERE

Ședința publică din data de 27 septembrie 2022

Președinte - _____

Judecător - _____

Grefier - _____

Pe rol fiind pronunțarea asupra *cererii de sesizare a I.C.C.J. și de suspendare a judecății apelului* declarat de apelantele-reclamante _____, cu domiciliul în _____, domiciliată în _____ și _____, cu domiciliul în _____, toate cu domiciliul ales la Cabinet Avocat _____, cu sediul în _____, împotriva *sentinței civile nr. 692/22.03.2022*, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimații-pârâți _____, cu sediul în _____, cu sediul în _____, cu sediul în _____ și _____, cu sediul în _____, cerere formulată de intimatul-pârât _____.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 13.09.2022, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată, ce face parte integrantă din prezenta, când Curtea, având nevoie de timp pentru deliberare, a amânat pronunțarea la data de 27.09.2022, dată la care a pronunțat următoarea soluție:

CURTEA

Deliberând asupra cererii de sesizare a ÎCCJ și a cererii de suspendare a cauzei formulate de apelanta-reclamantă, constată următoarele:

Expunerea succintă a litigiului și a faptelor pertinente:

Prin *cererea* înregistrată pe rolul Tribunalului Dâmbovița, la data de 07.10.2021, sub nr. 3542/120/2021, _____, în contradictoriu cu pârâții _____, au solicitat ca prin hotărârea ce se va pronunța, să se dispună: recalcularea indemnizației de încadrare și a sporurilor aferente, în funcție de salarizarea procurorilor din cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, numită în continuare SIIJ, în sensul includerii în indemnizația de încadrare a drepturilor salariale specifice personalului detașat, începând cu data de 16.10.2018, care este data intrării în vigoare a OUG nr.92/2018 și pentru viitor; obligarea pârâților la plata diferenței salariale rezultate dintre noua indemnizație de încadrare și indemnizația actuală de încadrare, începând cu data de 16.10.2018 și în continuare, pe viitor, până la plata efectivă a noii indemnizații de încadrare; obligarea pârâților la plata pe viitor a noi indemnizații de încadrare, prin includerea în indemnizația de încadrare a drepturilor specifice personalului detașat; actualizarea sumelor de plată restante cu rata inflației și cu dobânda legală penalizatoare, de la data scadenței fiecărui drept salarial lunar restant și până la data plății efective, precum și obligarea pârâților la alocarea de fonduri necesare plății drepturilor salariale solicitate.

Prin *sentința civilă nr. 692/22.03.2022*, Tribunalul Dâmbovița a admis excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâtul _____ cu privire la obligația de plată a diferențelor salariale, invocată prin întâmpinare, sens în care, sub acest aspect, a respins cererea formulată în contradictoriu cu acest pârât ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate

procesuală pasivă, a admis excepția lipsei calității procesuale pasive invocată de pârâtul _____, sens în care, a respins cererea formulată în contradictoriu cu acest pârât ca fiind formulată împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă și a respins, în rest, acțiunea ca neîntemeiată.

Pentru a pronunța această soluție, Tribunalul Dâmbovița a avut în vedere următoarele:

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive a _____, tribunalul a considerat-o întemeiată pentru considerentele ce preced.

Instanța supremă a reținut în considerentele Deciziei nr. 13/13.06.2016 în măsura în care pretențiile deduse judecării vizează exclusiv acordarea unor drepturi salariale sau de natură salarială, fără a pune în discuție atribuțiile legal reglementate ale ordonatorului principal de credite, Ministerul Afacerilor Interne nu poate avea calitate procesuală pasivă în acest gen de cauze.

În consecință, atâta timp cât nu se solicită obligarea acestui pârât la asigurarea fondurilor bugetare pentru plata diferențelor salariale solicitate de reclamânți, nefiind pusă în discuție vreo atribuție legală ce cade în sarcina ordonatorului principal de credite sub acest aspect, instanța a apreciat că acest pârât nu are calitate procesuală pasivă cu privire la capătul de cerere privind obligația de plată a diferențelor salariale, în condițiile în care acestea sunt achitate direct de ordonatorul terțiar de credite.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesual pasive a pârâtei _____ și această excepție este întemeiată.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 36 C.proc.civ., „Calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios, astfel cum acesta este dedus judecării”.

În cauză se solicită și obligarea acestei pârâte la plata către reclamânți a unor drepturi salariale. Așadar, calitate procesuală pot avea doar persoanelor juridice cu atribuții în plata acestor drepturi.

Totodată, „Curțile de apel sunt instanțe cu personalitate juridică, în circumscripția cărora funcționează mai multe tribunale și tribunale specializate” (art.35 din Legea nr. 304/2004), iar „Președinții curților de apel au calitatea de ordonator secundar de credite, iar președinții tribunalelor au calitatea de ordonator terțiar de credite.” (art.44 alin. 1 din aceeași lege).

Astfel, în ceea ce-i privește pe reclamânți, care au calitatea de judecători, plata drepturilor salariale se realizează de tribunalul angajator, instituție cu personalitate juridică potrivit dispozițiilor art. 36 alin. 1 din Legea nr. 304/2004.

Ca urmare, având în vedere obiectul cererii de chemare în judecată, drepturi salariale, de vreme ce Curtea nu a avut/are calitatea de angajator al reclamânților nu are obligația de calcul și plată a drepturilor salariale ale acestora, nefiind parte în raportul juridic litigios dedus judecării, motiv pentru care nu are calitate procesuală pasivă.

Această soluție este aplicabilă pentru identitate de rațiune în orice situație în care ordonatorul principal ori cel secundar de credite nu au și calitatea de angajatori ai salariaților reclamânți, cum este în cauză _____. Potrivit instanței supreme, decizia RIL nr. 13/2016, „interesul atragerii în proces și a ordonatorului principal de credite, pe motiv că acest demers ar reprezenta o garanție a executării obligației de plată ce revine instituției/autorității publice cu care este stabilit raportul de serviciu, nu este de natură să conducă la o altă concluzie, întrucât acest interes nu este unul legitim, atâta vreme cât atribuțiile prevăzute de lege în materia repartizării creditelor bugetare, alocării și stabilirii destinației acestora nu cuprind o obligație de garanție sau de despăgubire a ordonatorului principal de credite, care să constituie fundamentul pretențiilor deduse judecării.

Faptul că încadrarea cu drepturile salariale pretinse se realizează prin ordinul ordonatorului principal de credit, nu exclude în schimb obligația _____ de plată efectivă a acestor drepturi, aceasta fiind de altfel și finalitatea prezentei cereri.

Pe fondul cauzei, instanța a reținut că reclamânții, judecători și foști judecători (actual pensionari), nu sunt îndreptățiți a fi salariați la nivelul procurorilor S.I.I.J, deoarece dețin funcția de judecători/foști judecători în cadrul _____.

Obiectul acțiunii din prezentul dosar îl constituie deci, în esență, recunoașterea (și subsecvent plata) dreptului la acordarea unei diurne de detașare în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară (art. 13 alin. 1 lit. a din OUG nr. 27/2006), reclamânților, drept recunoscut

de legiuitor în beneficiul procurorilor din cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție (care funcționează ca și D.I.I.C.O.T., în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție).

Potrivit art. 13 alin. 1 lit. a din OUG nr. 27/2006 „(1) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu, beneficiază, pe toată durata delegării sau detașării, de următoarele drepturi: a) diurnă în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, dar nu mai puțin decât cuantumul prevăzut pentru personalul din unitățile bugetare;”

A reținut tribunalul că reclamanții au solicitat aplicarea dispozițiilor art. 88 ind. 2 din Legea nr. 304/2004, potrivit căreia „(5) Pe durata desfășurării activității în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, procurorii cu funcții de conducere și execuție beneficiază de drepturile procurorilor detașați, în condițiile legii.”, susținând că acordarea și plata sumelor în discuție exclusiv procurorilor numiți în cadrul S.I.J., este tocmai o situație profund inechitabilă față de alți magistrați numiți, care nu beneficiază de drepturile magistraților detașați, cum beneficiază doar această categorie de procurori și în favoarea căreia legiuitorul a prevăzut că beneficiază de drepturile procurorilor detașați, deși potrivit art. 88² alin. 2 din Legea 304/2004 este interzisă delegarea sau detașarea de procurori în cadrul S.I.I.J.

Tribunalul a reținut că pentru procurorii numiți în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție legiuitorul a prevăzut că urmează să beneficieze de drepturile procurorilor detașați, în condițiile legii, adică ale art. 13 alin. 1 lit. a din OUG nr. 27/2006, iar acest beneficiu al drepturilor de detașare în cazul unor procurori numiți, nu detașați a fost reglementat expres doar în favoarea procurorilor numiți în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, aspect care reiese din împrejurarea că dispozițiile art. 88 ind.2 alin. 5 din Legea nr. 304/2004 se regăsesc distinct în Secțiunea a 2 ind.1 din Capitolul II la acest act normativ.

Din acest punct de vedere, reținând modalitatea distinctă de reglementare, tribunalul a apreciat că dispozițiile art. 88 ind. 2 alin. 5 din Legea nr. 304/2004 nu le sunt direct aplicabile reclamanților ca judecători.

Din perspectiva invocării discriminării, Tribunalul a apreciat că în conformitate cu prevederile OG nr. 137/2000, pentru a fi calificată drept faptă de discriminare trebuie îndeplinite cumulativ următoarele condiții: existența unui tratament diferențiat manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile); existența unui criteriu de discriminare potrivit art.2 alin.1 din OG nr.137/2000 (rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu); tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege; tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

Prin urmare, o diferență de tratament devine discriminatorie doar atunci când se introduc distincții între situații analoage și comparabile, fără ca acestea să se bazeze pe o justificare rezonabilă și obiectivă.

Chiar dacă enumerarea de mai sus are caracter exemplificativ și nu limitativ, cel care invocă discriminarea trebuie să identifice care este acea „oricare altă situație” pe care s-a întemeiat discriminarea sa, în raport de categoria profesională din care face parte, discriminarea neputând opera și neputându-se constata decât în cazul în care se invocă un motiv sau criteriu de discriminare care să poată fi analizat de instanță.

Reclamanții au invocat faptul că este o discriminare între cele două modalități de aplicare a drepturilor pentru detașare.

Cu privire la această critică, tribunalul constată că nu este vorba de o aplicare diferită a drepturilor aferente detașării, nici reclamanții, și nici procurorii numiți în cadrul Secției pentru Investigarea a Infracțiunilor din Justiție nefiind personal detașat, ci este vorba de opțiunea legiuitorului în sensul de a recunoaște expres doar procurorilor numiți în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție beneficiul drepturilor procurorilor detașați.

Reclamanții mai susțin că există discriminare, invocând practica CEDO, și Decizii anterioare ale instanței supreme.

Potrivit Deciziei nr. 36/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție s-a admis sesizarea pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile și s-a statuat în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (5¹) din OUG nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

Prin Decizia nr. 794/2016 pronunțată de Curtea Constituțională s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că dispozițiile art. 3¹ alin. (1²) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare sunt neconstituționale. În considerentele sale, instanța constituțională a reținut că „....pentru respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de Legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.”

Referitor la invocarea Deciziei nr. 36/2018 pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție și a Deciziei nr. 794/2016 pronunțată de Curtea Constituțională, Tribunalul constată că ambele decizii au avut în vedere ipoteza egalizării indemnizațiilor la nivel maxim prin raportare majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar. Această ipoteză nu se regăsește în prezenta speță, nefiind invocată nici o hotărâre judecătorească definitivă care să fi recunoscut beneficiul drepturilor de detașare în favoarea unor judecători.

Tribunalul a reamintit că instanța de judecată nu are competența să anuleze o dispoziție legală pe care o consideră discriminatorie și pentru a restabili situația de echilibru între subiectele de drept, să instituie ea însăși o normă juridică nediscriminatorie sau să aplice dispoziții prevăzute în acte normative aplicabile altor subiecte de drept, în raport cu care persoana care s-a adresat instanței se consideră discriminată.

În acest sens, tribunalul a avut în vedere că potrivit Deciziei nr. 818/2008 pronunțată de Curtea Constituțională s-a admis excepția de neconstituționalitate și s-a constatat că prevederile art. 1, art. 2 alin. (3) și art. 27 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, sunt neconstituționale, în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative.

S-a reținut că „Luând în considerare și dispozițiile art. 27 alin. (1) din ordonanță, prin care se instituie dreptul persoanei care se consideră discriminată de a cere instanței de judecată, între altele, restabilirea situației anterioare și anularea situației create prin discriminare, deci și a prevederilor cu caracter discriminatoriu, instanța de judecată poate să înțeleagă - ceea ce s-a și petrecut în una din cauzele analizate - că are competența să anuleze o dispoziție legală pe care o consideră discriminatorie și, pentru a restabili situația de echilibru între subiectele de drept, să instituie ea însăși o normă juridică nediscriminatorie sau să aplice dispoziții prevăzute în acte normative aplicabile altor subiecte de drept, în raport cu care persoana care s-a adresat instanței se consideră discriminată.

Un asemenea înțeles al dispozițiilor ordonanței, prin care se conferă instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, este evident neconstituțional, întrucât încalcă principiul separației puterilor, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, precum și

prevederile art. 61 alin. (1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.”

Tribunalul a apreciat că, în cauză, acordarea de despăgubiri în temeiul discriminării nu poate fi susținută nici prin invocarea dispozițiilor constituționale, comunitare sau a Convenției Europene a Drepturilor Omului. În ceea ce privește noțiunea de discriminare privită prin prisma prevederilor C.E.D.O., astfel cum au fost ele interpretate în jurisprudența Curții, care face corp comun cu acestea, s-a reținut, într-adevăr, că există discriminare atât timp cât diferența de tratament aplicat unor subiecte de drept aflate în situații analoage nu are o justificare legitimă, obiectivă și rezonabilă. În lumina articolului 14 din Convenție, o discriminare constă în a trata în mod diferit, cu excepția justificării obiective și raționale, persoane aflate în situații comparabile (Hotărârea din 21 februarie 2008 pronunțată în Cauza Driha împotriva României, Hotărârea din 08 iulie 2008 pronunțată în Cauza Țară Lungă împotriva României).

Însăși Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că marja de apreciere de care dispun autoritățile naționale în implementarea politicilor sociale și economice trebuie să fie una largă, exprimându-se adesea în sensul respectării dreptului statelor de a defini interesul public, cu condiția ca această definiție să nu fie în mod manifest lipsită de un fundament rezonabil. Dincolo însă de exigențele de proporționalitate și echilibru menționate, opțiunile de politică salarială ale legiuitorului nu pot fi analizate în contextul vreunei interdicții exprese contrare în reglementările ori jurisprudența europeană, pentru ca judecătorul național să fie pus în postura de a hotărî dacă, pe fond, înlătură legea din soluția procesului pe motiv că nu corespunde unui standard internațional.

Însă, în cauză, ipotezele învederate de reclamantși nu sunt comparabile, persoanele față de care se invocă discriminarea nu se află într-o situație analoagă sau comparabilă.

În concluzie, tribunalul a apreciat că în cauza nu se poate reține discriminarea.

În altă ordine de idei, s-a reținut că în considerentele Deciziei nr. 289 din 07.06.2005, publicată în M. Of. nr. 586 din 07.07.2005, Curtea Constituțională a reținut că „legiuitorul este în drept să modifice sistemul de salarizare existent ori să îl înlocuiască cu altul nou, considerat neadecvat pentru atingerea scopului urmărit, ținând seama și de resursele financiare disponibile în diferite perioade de timp”.

Reclamanții nu au făcut nici dovada existenței unor hotărâri definitive prin care ar fi fost recunoscute astfel de drepturi în beneficiul unor persoane în situații similare.

Pentru toate aceste considerente, tribunalul apreciind, în rest, ca neîntemeiată cererea de chemare în judecată, motiv pentru care a respins-o ca atare.

Împotriva acestei sentințe, au declarat apel reclamantele _____,
_____ și _____, criticând-o pentru nelegalitate și netemeinicie, solicitând admiterea apelul, schimbarea sentinței și, în rejudecare, respingerea excepției lipsei calității procesuale pasive în ceea ce privește ordonatorul principal și secundar de credite, respectiv _____ și _____, iar pe fond admiterea acțiunii așa cum a fost formulată.

În motivarea apelului, apelantele-reclamante au arătat că soluția pronunțată asupra excepției lipsei calității procesuale pasive a intimatului _____, este nelegală, cât timp decizia dată în recurs în interesul legii vizează o altă instituție și anume _____, precum și un alt sistem de salarizare.

În ceea ce privește pe pârâta _____, pârâtă față de care s-a reținut, de asemenea, lipsa calității procesuale pasive, au susținut că instanța deși amintește dispozițiile art. 35 din Legea nr. 304/2004, omite faptul că Curțile de Apel au personalitate juridică, iar în circumscripția acestora funcționează mai multe tribunale și tribunale specializate.

Nu s-a avut în vedere faptul legat de reclamante, relativ la atribuția Curții de Apel ca, în calitate sa de ordonator secundar de credite, să solicite de la Ministerul Justiției fondurile necesare asigurării plății drepturilor salariale.

Chemarea acestuia în judecată s-a realizat pentru opozabilitate, pentru evitarea oricăror piedici în calea executării eventualelor diferențe ce se vor stabili ca urmare a admiterii acțiunii așa cum au solicitat.

În consecință, au solicitat respingerea, în rejudecare, și a acestei excepții.

Pe fondul pretențiilor, ce formează obiectul acțiunii, ai apreciat că sentința este nelegală și lipsită de temeinicie pentru următoarele motive:

Au precizat că în cauza 4650/117/2020, ce s-a aflat pe rolul Tribunalului Bihor, prin Hotărârea nr. 334 din 24 martie 2021, după cum în cauza nr. 423/120/2021, ce s-a aflat pe rolul Tribunalului Dolj, prin Sentința civilă nr. 3872/09.11.2021, s-au admis acțiuni similare celei de față, aceste hotărâri bucurându-se de autoritate de lucru judecat provizoriu, potrivit dispozițiilor art. 430 alin. 4 din C. pr. civilă.

În cauza de față, reclamantele _____ și _____ au exercitat funcțiile de judecător în cadrul _____, Secția a II-a civilă și de Contencios administrativ și fiscal, iar începând cu data de 27.01.2021, prin Decretele Președintelui României nr. 46 și respectiv 44, publicate în Monitorul Oficial partea I, nr. 90/27.01.2021, și-au încetat activitatea prin pensionare.

Reclamanta _____ este judecător cu grad de Tribunal, iar în acest moment își desfășoară activitatea în cadrul _____.

Potrivit dispozițiilor OUG nr. 20/2016, corelate cu cele ale Deciziei nr. 794/15.12.2016 a Curții Constituționale, publicată în M. Of. partea I, nr. 1029/21.12.2016, personalul salariat care lucrează în aceleași condiții, trebuie să beneficieze de același salariu, la nivel maxim.

În acest sens, Curtea Constituțională a reținut faptul că „în cazul instituțiilor sau autorităților publice aflate în subordinea aceluiași ordonator de credite, având același scop, îndeplinind aceleași funcții și atribuții, aflate la același nivel de subordonare din punct de vedere financiar, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare se va stabili la nivelul maxim aflat în plată din cadrul tuturor acestor instituții sau autorități publice subordonate.”

Atât SIIJ, cât și instanțele de judecată, sunt subordonate financiar aceluiași ordonator de credite, respectiv Ministerul Justiției.

Au arătat că, în baza dispozițiilor art. II punctul 3 din OUG nr. 95/05.10.2018, tuturor procurorilor din cadrul SIIJ le-au fost acordate drepturi bănești ce se cuveneau procurorilor detașați.

Aceste drepturi bănești au fost acordate deși, potrivit dispozițiilor art. 88 indice 2 alin. 2 din Legea nr. 304/2004, privind statutul judecătorilor și procurorilor, „Este interzisă delegarea sau detașarea de procurori în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din Justiție.”

În cazul procurorilor din cadrul SIIJ, spre deosebire de magistrații detașați în condițiile legii, aceste drepturi sunt incluse în indemnizația de încadrare, astfel cum este aceasta definită de art. 7 alin. 1 litera c) din Legea nr. 153/2017, drepturile bănești de care beneficiază doar această categorie profesională din familia ocupațională Justiție, nefiind acordate cu titlu de diurnă, precum în cazul magistraților detașați.

Au apreciat că ceea ce rezultă din acordarea și plata, începând cu 16.10.2018, a sumelor în litigiu, exclusiv procurorilor numiți în cadrul SIIJ, este tocmai situația profund inechitabilă față de restul corpului de magistrați numiți în funcții, care nu beneficiază de drepturile magistraților detașați, cum beneficiază doar această categorie de procurori (numiți în funcție și nu detașați de la alte parchete) și în favoarea căreia legiuitorul a prevăzut că beneficiază de drepturile procurorilor detașați.

Ca urmare, în cadrul aceleiași familii ocupaționale, Justiție, coexistă în prezent două categorii de magistrați, respectiv: procurorii numiți în cadrul SIIJ, care beneficiază de drepturile procurorilor detașați, deși nu sunt detașați ci numiți în funcție, și ceilalți magistrați, numiți în funcție, cum sunt și reclamantele în perioada referită, dar care nu beneficiază de aceste drepturi.

Rezultă astfel o diferențiere rezultată prin aplicarea nelegală a Legii nr. 71/2015, de aprobare a OUG nr. 83/2014.

Între cele două categorii, ambele din cadrul aceleiași familii ocupaționale, există diferențe salariale prin acordarea echivalentului bănesc al diurnei de 2% pentru fiecare zi de muncă, diurnă stabilită prin art. 13 alin. 1 litera a) din OUG nr. 27/2006, exclusiv în beneficiul procurorilor numiți în cadrul SIIJ, nu și al celorlalți magistrați, inclusiv reclamantele, deși și aceștia sunt numiți în funcție.

Procurorii din cadrul SIIJ nu sunt delegați /detașați, sunt numiți în funcție, ca restul magistraților din cadrul familiei ocupaționale Justiție, dar salariul lor de bază include diurna de 2% /zi de lucru din indemnizația de bază lunară, în mod discriminator față de restul corpului magistraților.

Cu alte cuvinte, indemnizația de bază este stabilită diferit, în funcție de apartenența o anumită categorie socio-profesională și de locul de muncă.

Modalitatea de calcul a indemnizației de bază în cazul procurorilor numiți la SIIJ, respectiv prin includerea drepturilor procurorilor detașați, respectiv diurna de 2% /zi de lucru în indemnizația de bază, reclamă analizarea legislației care reglementează interdicția unor discriminări în materie de salarizare pentru persoane aflate în situații juridice similare, identice.

Astfel, prin Decizia nr. 794/15.12.2016, Curtea Constituțională a României a admis excepția de neconstituționalitate relativ la dispozițiile art. 3A1 alin. (1A2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2016, prorogarea unor termene, precum și unele măsuri fiscal-bugetare.

În cuprinsul acestei Decizii s-a reținut că prin intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 20/2016, care se aplică întregului personal bugetar, inclusiv magistraților, s-au eliminat și diferențele provenite din faptul că parte dintre magistrați și personalul asimilat, încadrați în aceeași funcție, grad/treaptă, gradație și vechime în funcție sau în specialitate, au obținut hotărâri judecătorești definitive și irevocabile în temeiul Codului de procedură civilă din 1865 sau definitive, în temeiul noului Cod de procedură civilă, prin care le-au fost recunoscute majorări salariale.

Astfel, urmare a intrării în vigoare a OUG nr. 20/2016 pentru fiecare funcție, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, salarizarea magistraților și a personalului asimilat este aceeași, respectiv cea stabilită la nivel maxim.

Intimații-pârâți au depus întâmpinări, prin care au solicitat respingerea apelului ca nefondat și menținerea sentinței atacate ca legală și temeinică.

Intimatul-pârât _____ a depus, la data de 09.08.2022, cerere de sesizare a ÎCCJ pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: "Dacă în interpretarea și aplicarea art. 882 alin. (5) din Legea nr. 304/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare, pe de o parte, la prevederile legale ce consacră egalitatea în drepturi și interzic orice formă de discriminare (art. 16 din Constituție, OG 137/2000) și, pe de altă parte, la Decizia nr. 794/2017 a Curții Constituționale, se poate acorda pentru alte categorii de magistrați decât procurorii Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție o diurnă de 2% pe zi, dacă aceștia nu sunt delegați sau detașați în altă localitate decât cea de domiciliu".

Analiza admisibilității sesizării:

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constată că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

Conform art. 520 alin. 1 și 2 din același normativ, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților, iar prin încheiere cauza va fi suspendată până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Din cuprinsul prevederilor legale enunțate anterior se desprind condițiile de admisibilitate pentru declanșarea procedurii de sesizare în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, condiții care trebuie să fie întrunite în mod cumulativ, după cum urmează: existența unei cauze aflate în curs de judecată; instanța care sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție să judece cauza în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit

să soluționeze cauza în ultimă instanță; soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată să depindă de chestiunea de drept a cărei lămurire se cere; chestiunea de drept a cărei lămurire se cere să fie nouă; chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Procedând la analiza asupra admisibilității sesizării, se constată că primele trei condiții sunt îndeplinite, întrucât Curtea de Apel Ploiești este legal investită cu soluționarea unei cereri de apel, într-un litigiu având natura juridică a unui conflict de muncă, ceea ce conferă competență exclusivă, în primă instanță, tribunalului, conform art. 208 din Legea Dialogului Social nr. 62/2011, iar hotărârile pronunțate de tribunal sunt supuse numai apelului conform art. 214 din Legea nr. 62/2011, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție realizându-se de un complet din cadrul Curții de Apel Ploiești, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță.

Pe de altă parte condiția de admisibilitate referitoare la caracterul esențial al chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei pendinte este îndeplinită, întrucât, soluționarea pe fond a prezentului dosar (respectiv acordarea diurnei de detașare în cuantum de 2 % din indemnizația de încadrare brută lunară, prevăzută de art. 13 alin. 1 lit. a din OUG 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, de care au beneficiat procurorii din cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, în temeiul art. 88² alin. 5 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare), depinde de chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, respectiv să se stabilească dacă această diurnă este inclusă în indemnizația de încadrare brută lunară a unui magistrat, astfel cum este reglementată aceasta de Legea cadru nr. 153/2017 și cade sub incidența Deciziei nr. 794/2017 a Curții Constituționale, sau reprezintă un drept salarial distinct de aceasta.

Curtea apreciază că este îndeplinită și condiția noutății, întrucât asupra acestei probleme de drept nu a fost identificată, jurisprudență care să prezinte caracterul unei practici judiciare conturate și constante astfel încât mecanismul cu funcție de prevenție al hotărârii prealabile să fie înlăturat.

Astfel, ca urmare a verificărilor efectuate din oficiu asupra acestui aspect rezultă că la nivelul Curții de Apel Ploiești nu există practică neunitară, până la acest moment acțiunile având un astfel de obiect, fiind respinse apreciindu-se că aceste drepturi bănești nu sunt incluse în indemnizația de încadrare, astfel cum este definită de art. 7 alin. 1 lit. c din Legea 153 din 2017, nefiind deci acordate cu titlu de diurnă, precum în cazul magistraților detașați. (Dosar nr. 1482/120/2021 al Tribunalului Dâmbovița)

Aceeași soluție a fost identificată și la nivelul Curții de Apel București, care a apreciat că *În același sens sunt și dispozițiile Legii nr.153/2017, art.7 lit.g definind funcția similară ca fiind o funcție de același fel din cadrul aceleiași instituții sau autorități publice, care implică aceleași condiții de studii, grad/treaptă profesională, gradație, vechime în funcție sau vechime în specialitate, după caz, și condiții de muncă.*

Or, drepturile bănești ce se achită în situația detașării nu sunt incluse în salariul de bază/indemnizația de încadrare, în raport de care se verifică respectarea principiului amintit, pentru funcții similare, ci reprezintă drepturi suplimentare, astfel cum reiese din art.34 din Legea nr.153/2017, fiind incluse în salariul lunar, cele două noțiuni fiind diferite, cum reiese din art.7 al Legii-cadru.

Așadar, nici din această perspectivă nu se poate reține ca fiind întemeiate pretențiile reclamanților, nivelul maxim în plată fiind dat de cuantumul indemnizației de încadrare de care se bucură persoane cu funcții similare, iar nu de cuantumul venitului salarial lunar.

În sfârșit, cu toate că și-au fundamentat pretențiile inclusiv pe considerentul existenței unor hotărâri judecătorești favorabile în spețe similare, apelanții reclamanți nu au făcut nici o dovadă concretă sub acest aspect, în eventualitatea unei egalizări prin raportare la drepturi recunoscute altor magistrați prin hotărâri definitive. (Decizia civilă nr. 495/2022)

Trebuie precizat că au fost identificate și hotărâri de admitere a pretențiilor formulate de reclamanți, Tribunalul Bihor apreciind că *în cazul procurorilor G___ G_____ Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, spre deosebire de magistrații delegați sau detașați, în condițiile legii, aceste drepturi bănești sunt incluse în indemnizația de încadrare, astfel cum este definită de art 7 alin. 1 it.c din Legea 153 din 2017, drepturile bănești de care beneficiază doar*

această categorie profesională, nefiind deci acordate cu titlu de diurnă propriu zisă, precum în cazul magistraților delegați sau detașați, legiuitorul făcând trimitere la art. 13 alin. 1 lit a din OUG 27 din 2006 exclusiv pentru a stabili cuantumul acestor drepturi bănești, drepturi bănești care, așa cum s-a arătat anterior, sunt incluse în indemnizația de încadrare.

Adăugarea alin. 5 la art. 88² din Legea nr. 304/2004, cu privire la care nu exista niciun argument inserat în nota de fundamentare a actului normativ intrat în vigoare în 16.10.2018 constituie o încălcare gravă a art. 16 alin. (1) din Constituție privind egalitatea în drepturi. (Sentința civilă nr. 23/2022)

Având în vedere că asupra interpretării art. 88² din legea 304/2004 Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat, cât și împrejurarea că ea nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor, consultate la data sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, Curtea apreciază că este îndeplinită condiția noutății.

Se apreciază că este îndeplinită și condiția ca problema în discuție să comporte o anumită dificultate de natură să impună o interpretare cu caracter unificator, având în vedere dispozițiile contradictorii din Legea 304/2004 și din Legea 153/20017.

Astfel, din dispozițiile Legii 304/2004 rezultă că nu este permisă delegarea și detașarea procurorilor în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, iar pe de altă parte li se acordă acestora drepturi salariale de care beneficiază personalul delegat, conform art. 13 alin. 1 lit. a din OUG 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.

Art. 6 din Legea 153/2017 reglementează principiile pe baza cărora se stabilesc salariile personalului bugetar, inclusiv magistraților, acestea fiind:

a) principiul legalității, în sensul că drepturile de natură salarială se stabilesc prin norme juridice de forță legii, cu excepția hotărârilor prevăzute la art. 11 alin. (1), conform principiilor enunțate de art. 120 din Constituția României, republicată, dar cu încadrare între limitele minime și maxime prevăzute prin prezenta lege;

b) principiul nediscriminării, în sensul eliminării oricăror forme de discriminare și instituirii unui tratament egal cu privire la personalul din sectorul bugetar care prestează aceeași activitate și are aceeași vechime în muncă și în funcție;

c) principiul egalității, prin asigurarea de salarii de bază egale pentru muncă cu valoare egală;

În ceea ce privește drepturile bănești cuvenite personalului detașat, la art. 34 din Legea 153/2017 se prevede că *Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice care îndeplinește unele activități cu caracter temporar, în țară și în străinătate, inclusiv cu ocazia delegării sau detașării, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, dacă prin prezenta lege sau alte acte normative în vigoare nu se reglementează altfel.*

Astfel, conform dispozițiilor Legii 153/2017, aceste drepturi sunt reglementate distinct de indemnizația de încadrare ce reprezintă suma de bani corespunzătoare funcției, gradului, gradației și vechimii în funcție, prevăzută în anexele nr. I – IX a Legii 153/2017, și nu fac parte din aceasta. Însă, atât timp cât în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție nu se permite delegarea și detașarea, drepturile salariale prevăzute la art. 88² alin. 5 din Legea 304/2004, par a fi incluse în indemnizația de încadrare a procurorilor acestei secții.

Față de cele statuate de Curtea Constituțională prin Decizia nr. 794/2016 și de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Deciziile nr. 36/2018 și nr. 56/2018, dacă drepturile salariale ce fac obiectul prezentei cauze sunt incluse în indemnizația de încadrare, salariile celorlalți magistrați ar trebui calculate prin raportare la această indemnizație de încadrare.

Dacă se apreciază că drepturile salariale prevăzute de art. 58² alin. 5 din Legea 304/2004 sunt drepturi salariale distincte de indemnizația de încadrare brută lunară, atunci nu se impune egalizarea drepturilor salariale a celorlalți magistrați.

Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept;

În ceea ce privește punctul de vedere exprimat de către părți, acesta reiese din cererile depuse de acestea la dosar.

Intimatul _____ a solicitat admiterea cererii, sesizarea instanței Supreme și suspendarea soluționării cauzei până la publicarea în Monitorul Oficial a soluției ce urmează a fi pronunțată, pentru următoarele motive:

Este îndeplinită condiția noutății impusă de art. 519 Cod procedură civilă, pe de o parte, iar pe de altă parte, chestiunea care se cere a fi lămurită are un grad de dificultate care să necesite sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, fiind vorba de un text legal lacunar ori îndoielnic.

Astfel, sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate pentru sesizarea instanței Supreme în raport cu întrebarea formulată, în conformitate cu dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă.

Potrivit acestor dispoziții legale: "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată".

Așadar, pentru declanșarea acestei proceduri, legiuitorul, în cuprinsul art. 519 din Codul de procedură civilă, a instituit condițiile de admisibilitate care trebuie îndeplinite cumulativ, respectiv:

Existența unei cauze aflate în curs de judecată, în ultimă instanță;

Cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza;

Ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

Chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită să fie nouă;

Chestiunea de drept să nu fi făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Or, toate aceste condiții sunt întrunite în prezenta cauză:

În cauza de față se află pe rol apelul formulat împotriva sentinței civile nr. 692/22.03.2022, a Tribunalului Dâmbovița, apelul aflându-se în curs de judecată, în ultimă instanță, având termen la 13.09.2022.

Cauza care face obiectul judecății se află în competența legală a unui complet de judecată al Curții de Apel Ploiești, care a fost investită să soluționeze apelul, care se consideră competentă material și teritorial să pronunțe o soluție definitivă.

De chestiunea de drept ce se solicită a fi lămurită depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, deoarece în cauza aflată în apel se solicită acordarea pentru judecători a unor drepturi specifice procurorilor ce funcționau în cadrul Secției pentru Investigarea Infraacțiunilor din Justiție, care își desfășoară activitatea în cadrul unor instanțe de judecată.

Chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită este nouă, neexistând o jurisprudență consolidată prin care să fi fost soluționată această problemă de drept.

Chestiunea de drept nu a făcut obiectul statuării Înaltei Curți de Casație și Justiție și nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, deoarece nu au fost formulate alte sesizări cu acest obiect și nici o practică neunitară care să fi justificat formularea unui recurs în interesul legii.

Înalta Curte, analizând condițiile de admisibilitate ale unei astfel de sesizări, prin Decizia nr. 8/2021 privind admiterea sesizării formulate de Curtea de Apel Iași - Secția contencios administrativ și fiscal asupra unei chestiuni de drept publicat în Monitorul Oficial, Partea I nr. 337 din 02 aprilie 2021 a motivat următoarele: "77. (...) în doctrină s-a arătat că, pentru a fi vorba de o problemă de drept reală, trebuie ca norma de drept disputată să fie îndoielnică, imperfectă, lacunară sau neclară. Chestiunea de drept supusă dezbaterii trebuie să fie una veritabilă, legată de posibilitatea de a interpreta diferit un text de lege, fie din cauză că acest text este incomplet, fie pentru că nu este corelat cu alte dispoziții legate, fie pentru că se pune problema că nu ar mai fi în vigoare.

În același sens, întrebarea formulată în cadrul procedurii prealabile trebuie să vizeze o chestiune de drept punctuală, astfel încât soluția dată în această procedură să aibă în vedere numai chestiunea respectivă, iar nu întreaga problematică a unui text de lege.

Astfel, există o deosebire esențială între procedura hotărârii prealabile și recursul în interesul legii: în primul caz, se rezolvă o chestiune de drept punctuală, de care depinde soluționarea pe fond a cauzei, în al doilea caz, se rezolvă, de regulă, o problemă de drept generică, de principiu.

Referitor la acest aspect, în doctrină s-a arătat că, în înțelesul legii, chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită trebuie să fie specifică, urmărind interpretarea punctuală a unui text legal, fără a-i epuiza înțelesurile sau aplicațiile; întrebarea instanței trebuie să fie una calificată, iar nu generică și pur ipotetică.

În același timp, problema de drept trebuie să fie reală, iar nu aparentă, să privească interpretarea diferită sau contradictorie a unui text de lege, a unei reguli cutumiare neclare, incomplete sau, după caz, incerte ori incidența unor principii generale ale dreptului, al căror conținut sau a căror sferă de acțiune sunt discutabile.

Cum de chestiunea de drept respectivă depinde soluționarea pe fond a cauzei înseamnă că ea trebuie să fie una importantă și să se regăsească în soluția ce va fi cuprinsă în dispozitivul hotărârii ce urmează să fie dată, indiferent dacă cererea va fi admisă sau respinsă. În acest sens, Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a statuat deja că admisibilitatea procedurii hotărârii prealabile este condiționată de împrejurarea ca interpretarea pe care o va da instanța supremă să producă consecințe Juridice de natură să determine soluționarea pe fond a cauzei, iar chestiunea de drept să conducă la dezlegarea în fond a cauzei, sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecății".

Or, analizând chestiunea de drept ce formează obiectul prezentului dosar, se constată că sunt îndeplinite toate condițiile pentru sesizarea Instanței Supreme - Completul competent să judece recursul în interesul legii cu interpretarea dispozițiilor art. 882 alin. (5) din Legea nr. 304/2004, în forma anterioară modificărilor și completărilor operate prin Legea nr. 49/2022 privind desființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, prin raportare, pe de o parte, la prevederile legale ce consacră egalitatea în drepturi și interzic orice formă de discriminare (art. 16 din Constituție, OG 137/2000) și, pe de altă parte, la Decizia nr. 794/2017 a Curții Constituționale, în sensul de a se stabili dacă se poate acorda pentru alte categorii de magistrați decât procurorii Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție o diurnă de 2% pe zi, dacă aceștia nu sunt delegați sau detașați în altă localitate decât cea de domiciliu".

Referitor la opinia Ministerului Justiției cu privire la modalitatea de interpretare a acestor dispoziții legale, aceste norme aveau aplicabilitate exclusiv pentru procurorii din cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, fără a putea fi extinse la alte categorii de magistrați, pentru următoarele:

Astfel, conform art. 88² alin. 5 din Legea nr. 304/2004 în forma anterioară modificărilor: „Pe durata desfășurării activității în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, procurorii cu funcții de conducere și execuție beneficiază de drepturile procurorilor detașați, în condițiile legii”.

Prevederile art. 88 alin. 5 din Legea nr. 304/2004, forma anterioară modificărilor, nu instituiau nicio formă de discriminare.

În această ordine de idei, în considerentele Deciziei nr. 289 din 07.06.2005, publicată în M. Of. nr. 586 din 07.07.2005, Curtea Constituțională a reținut că „legiuitorul este în drept să modifice sistemul de salarizare existent ori să îl înlocuiască cu altul nou, considerat mai adecvat pentru atingerea scopului urmărit, ținând seama și de resursele financiare disponibile în diferite perioade de timp”.

Totodată, instanța de contencios constituțional a statuat că „sporurile, premiile și alte stimulente acordate demnitarilor și altor salariați prin acte normative reprezintă drepturi salariale suplimentare, iar nu drepturi fundamentate, consacrate și garantate de Constituție. Diferențierea indemnizațiilor și a salariilor de bază pentru demnitari și alți salariați din sectorul bugetar este opțiunea liberă a legiuitorului, ținând seama de importanța și complexitatea diferitelor funcții. Legiuitorul este în drept, totodată, să instituie anumite sporuri și indemnizații și salariile de bază,

premii periodice și alte stimulente, pe care le poate diferenția în funcție de categoriile de personal cărora li se acordă, le poate modifica în diferite perioade de timp, le poate suspenda sau chiar anula” (Decizia nr. 693 din 17.10.2006).

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reținut că „este la latitudinea statului să determine ce sume vor fi plătite angajaților săi din bugetul de stat. Statul poate introduce, suspenda sau anula plata unor asemenea sporuri, făcând modificările legislative necesare” (Hot. din 08.11.2005, pron. în cauza Kechko c. Ucrainei).

De asemenea, aceeași instanță a stabilit că „statut se bucură de o targa marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor sale în acest domeniu. Curtea a constatat că nu este rolul său de a verifica în ce măsură existau soluții legislative mai adecvate pentru atingerea obiectivului de interes public urmărit” (Hot. din 08.12.2009, pron. în cauza Wieczorek c. Poloniei).

Toate aceste statuări ale Curții Constituționale și ale Curții Europene a Drepturilor Omului sunt aplicabile, *mutatis mutandis*, și în prezenta cauză.

Întrucât în cauză se contestă o dispoziție ce era cuprinsă într-o lege organică, respectiv art. 88² alin. (5) din Legea nr. 304/2004, admiterea acțiunii ar echivala cu depășirea atribuțiilor puterii judecătorești.

Referitor la aplicarea Deciziei Curții Constituționale nr. 794/2016, a deciziilor nr. 36/2018 și nr. 56/2018, ale Înaltei Curți de Casație și Justiție și pretinsa discriminare care ar exista în cauză, intimatul a arătat următoarele:

A. Prin Decizia nr. 794/15.12.2016, Curtea Constituțională a statuat că „nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare”, la care se face egalizarea prevăzută de art. 3* din OUG nr. 57/2015 (introdus prin O.U.G. nr. 20/2016), trebuie să includă și drepturi stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, personalul care beneficiază de aceleași condiții trebuie să fie salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică”. Potrivit OUG nr. 43/2016 care a modificat și completat OUG nr. 57/2015, de la data de 31.08.2016 art. 31, „începând cu luna august 2016, personalul plătit din fonduri publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază/indemnizațiilor de încadrare, aferent unui program normal al timpului de muncă, mai mic decât cel stabilit în plată la nivel maxim, după caz, va fi salarizat la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice respective, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții”.

B. În ce privește starea de discriminare, este relevantă decizia CJUE pronunțată în cauza C-310/10, *Agafitei* contra României, prin care Curtea de Justiție a Uniunii Europene a respins ca inadmisibilă cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare solicitată de Curtea de Apel Bacău în dosarul nr. 5569.1/110/2007, privind un eventual tratament discriminatoriu în materie de remunerare între magistrați, în considerarea statutului de care beneficiază procurorii din cadrul DNA și DIICOT, stabilind că, criteriul categoriei socioprofesionale nu intră în domeniul de aplicare al Directivei 2000/43/CE a Consiliului din 29 iunie 2000, respectiv de punere în aplicare a principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de rasă sau origine etnică și nici în cel al Directivei 2000/78/CE a Consiliului din 27 noiembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă.

Aceleași argumente sunt valabile, în mod corespunzător, pentru a se constata că nu există discriminare pe criteriul categoriei socio-profesionale, deoarece judecătorii care funcționează în cadrul instanțelor judecătorești nu au aceleași atribuții și competențe cu cele pe care le îndeplineau procurorii Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție.

Astfel, referitor la Directiva nr. 2000/78/EC din 27 noiembrie 2000 reglementează cadrul general pentru asigurarea tratamentului egal în caz de angajare și ocupare a forței de muncă, stabilind expres și limitativ, la art. 1, câmpul de aplicare al directivei: directiva are ca scop stabilirea cadrului legal general pentru combaterea discriminării pe motive religioase sau de credință, dizabilități, vârstă și orientare sexuală. În cuprinsul directivei este detaliat, într-o anumită măsură, conținutul discriminării pe fiecare criteriu amintit (art. 2 punctul 2 litera a) face referire la aceleași criterii de la art. 1, precum și art. 5, art. 6, etc). De asemenea, la art. 3 punctul 3, se prevede expres că directiva nu se aplică în ceea ce privește drepturile salariale de orice natură, inclusiv în cadrul

sistemelor de securitate socială de stat sau de protecție socială. Prin urmare, Directiva nr.2000/78/EC nu are aplicabilitate în prezenta speță. În ce privește Directiva nr. 2000/43/EC, în mod similar celor arătate mai sus, se prevede obligația statului de a institui sancțiuni în cazul în care se constată discriminări pe motive de rasă sau origine etnică, având în vedere că Directiva nr. 2000/43/EC reglementează cadrul general pentru implementarea principiului egalității de tratament indiferent de rasă sau origine etnică. Având în vedere criteriile clar stabilite de directivă și domeniul strict de aplicare al acesteia (rasă și origine etnică), nici această directivă nu are aplicabilitate în prezenta cauză.

Fiind vorba de profesii distincte, reglementate prin norme diferite, situația reclamantului, judecător de judecătorie, nu este analoagă sau comparabilă cu cea a procurorilor Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, pentru a se putea reține o încălcare a art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului.

Tocmai ținând cont că reclamantul nu desfășoară aceeași activitate cu cea a procurorilor care funcționau în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, nu ar putea fi reținută nici încălcarea principiului unei salarizări egale pentru muncă egală, consfințit de art. 23 alin.2 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, Carta socială europeană revizuită, pactul internațional cu privire la drepturile economice sociale și culturale, respectiv art. 5 din Codul muncii.

Totodată, în acest context amintim și deciziile nr. 818, 819, 820 toate din 03.07.2008 ale Curții Constituționale precum și Decizia nr.1325/4.12.2008, prin care Curtea Constituțională a constatat că, înțelesul dispozițiilor OG nr. 137/2000, prin care se conferă instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice sau de a te substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, este neconstituțional, întrucât încalcă principiul separației puterilor.

În același timp, această pretinsă formă de discriminare excedează tuturor formelor de discriminare reglementate prin O.G. 137/2000. În sensul O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare, prin discriminare se înțelege orice deosebire, excludere, restricție sau preferință, pe bază de rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare HIV, apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu care are ca scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale sau a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice (....) Sunt discriminatorii, potrivit prezentei ordonanțe, prevederile, criteriile sau practicile aparent neutre care dezavantajează anumite persoane, pe baza criteriilor prevăzute la alin. (1), față de alte persoane, în afara cazului în care aceste prevederi, criterii sau practici sunt justificate obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop sunt adecvate și necesare.

Pentru a pronunța aceste soluții, Curtea Constituțională a reținut în considerentele acestor decizii că: „Un asemenea înțeles al dispozițiilor ordonanței, prin care se conferă instanțelor judecătorești competența de a desființa norme juridice instituite prin lege și de a crea în locul acestora alte norme sau de a le substitui cu norme cuprinse în alte acte normative, este evident neconstituțional, întrucât încalcă principiul separației puterilor, consacrat în art. 1 alin. (A) din Constituție, precum și prevederile art. 61 alin. (1), în conformitate cu care Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.”

Reglementarea prin lege sau printr-un alt act normativ a unor drepturi în favoarea unor persoane excedează cadrului legal stabilit prin Ordonanța Guvernului nr.137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, cu modificările și completările ulterioare.

De asemenea, prin Decizia nr. 1325/4 decembrie 2008, Curtea Constituțională a statuat că „...dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare sunt neconstituționale în măsura în care din acestea se desprinde înțelesul că Instanțele judecătorești au competența să anuleze ori să refuze aplicarea unor acte normative cu putere de lege, considerând că sunt discriminatorii, și să le înlocuiască cu norme create pe cale judiciară sau cu prevederi cuprinse în alte acte normative”.

Prin aceeași decizie, Curtea a reținut că, în temeiul art. 147 alin. (4) din Constituție, instanța de judecată trebuie să țină cont de faptul că deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și se impune a fi respectate în egală măsură de către toate autoritățile publice.

Ca atare, reglementarea ori nereglementarea, prin lege ori printr-un alt act normativ, a unor drepturi, excedează cadrului legal stabilit prin O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, acest act normativ trasând competențele CNCD și instanței de judecată exclusiv în ceea ce privește modul de aplicare a dispozițiilor legale care instituie drepturile în discuție.

Totodată, Curtea Constituțională a stabilit că modul de salarizare al procurorilor Direcției Naționale Anticorupție și Direcția pentru Investigarea Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism (situație similară cu cea a salarizării procurorilor Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție) nu instituie un tratament juridic diferit în raport cu judecătorii sau procurorii care au aceeași vechime în magistratură/grad profesional ca cele ale procurorilor numiți în cadrul acestor structuri specializate: „Esențială în definirea cadrului juridic analizat este stabilirea gradului instanțelor sau parchetelor pe lângă care magistrații, fie ei procurori, judecători sau magistrați-asistenți, funcționează. Astfel, atât Direcția Națională Anticorupție, cât și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism funcționează în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, pe când instanțele care judecă cauzele instrumentate de aceste structuri nu sunt întotdeauna la nivelul Înaltei Curți de Casație și Justiție (spre exemplu, competența de judecată în cazul infracțiunilor împotriva intereselor financiare ale Uniunii Europene aparține judecătorilor, iar cea de urmărire penală Direcției Naționale Anticorupție).

Conferirea acestei poziții superioare în ierarhia parchetelor a celor două structuri legitimează din punct de vedere constituțional salarizarea diferită a procurorilor care le compun în raport cu alți magistrați aflați la parchete sau instanțe superioare, chiar dacă, în fapt, aceștia au aceeași vechime în funcția de judecător sau procuror. Rezultă că aceste categorii de magistrați nu se află în aceeași situație juridică, astfel încât tratamentul juridic aplicat acestora din punct de vedere al salarizării nu poate fi decât diferit.

Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că o atare diferențiere este una justificată în mod obiectiv și rațional și că discriminarea salarială ar fi apărut numai atunci când legiuitorul nu ar fi ținut cont de poziția superioară a parchetului sau instanței de judecată, după caz." - Decizia nr. 861 din 16 iunie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 și art. 11 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.

De asemenea, prin Decizia nr. 561 din 14 aprilie 2009 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 3 alin. (1) raportat la anexa A pct. 1 - 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, Curtea a Constituțională a reținut: „Deși judecătorii și procurorii fac parte din sistemul justiției, poziția celor două categorii profesionale este diferită în procesul de înfăptuire a justiției, însăși Legea fundamentată reglementează statutul judecătorilor diferit de cel al procurorilor, în timp ce statutul judecătorilor este prevăzut în cadrul secțiunii 1 "Instanțele judecătorești", statutul procurorilor este prevăzut în secțiunea a 2-a "Ministerul Public". Această diferențiere nu este esențială, deoarece ambele secțiuni fac parte din același capitol intitulat "Autoritatea judecătorească", dar este suficientă pentru a permite legiuitorului să stabilească conform voinței sale, ținând seama și de particularitățile celor două categorii profesionale, salarizarea judecătorilor și procurorilor" - excepția de neconstituționalitate privea dispozițiile ce stabileau coeficienți de multiplicare diferiți în cazul procurorilor din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, în raport cu judecătorii din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

În plus, în cuprinsul Deciziei nr. 51/2020, Curtea Constituțională a reținut că în pronunțarea Deciziei nr. 21 din 21 noiembrie 2016 se sprijină pe considerente privind echitatea și principiul egalității în drepturi a cetățenilor, enunțate atât la nivel legal, cât și la nivel constituțional și internațional, instanța supremă apreciind că "pentru toate categoriile de personal aflate în situații identice, salarizarea trebuie să se facă la nivelul de salarizare în plată pentru funcțiile similare din instituția/autoritatea publică unde sunt încadrați" (paragraful 47).

Totodată, a reținut și că posibilitatea instanțelor judecătorești de a anula prevederile legale pe care le consideră discriminatorii și de a le înlocui cu alte norme de aplicare generală, neavute în vedere de legiuitor sau instituite prin acte normative inaplicabile în cazurile deduse judecății

contravine principiului separației puterilor, consacrat în art. 1 alin. (4) din Constituție, precum și prevederilor art. 61 alin. (1), conform cărora Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării.

Față de jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene și jurisprudența Curții Constituționale în materia discriminării, se poate constata că este exclusă discriminarea în prezenta cauză și deci nu se poate vorbi de prejudiciu sau de repararea acestuia prin acordarea unor drepturi salariale neprevăzute de lege.

Prin urmare, instituirea unui alt sistem de salarizare față de cel stabilit de legiuitor nu poate fi permis, deoarece în mod evident, acordarea prin hotărâre judecătorească a unei alte salarizări determină o răsturnare a sistemului de salarizare instituit prin legile de salarizare.

C. În ceea ce privește Decizia nr. 36/2018 din 4 iunie 2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, la care reclamantii fac referire în cererea de chemare în judecată, aceasta statuează: „79. Chiar dacă în cauză hotărârile judecătorești pronunțate pentru obținerea unor drepturi salariale au efecte doar între părțile ce au luat parte la judecată, totuși se observă că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, nu vizează situații de fapt particulare, ci aplicarea unor prevederi legale cuprinse în acte normative, care au aplicabilitate generală.

80. Prin urmare, aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceasta fiind logica egalizării drepturilor salariale avute în vedere de legiuitor la edictarea textului legal a cărui interpretare se solicită”.

Așadar, Instanța Supremă a stabilit că „în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.”

Totodată, Înalta Curte de Casație și Justiție s-a pronunțat și prin Decizia nr. 23/2016, care a vizat interpretarea art. 1 alin. (1), (2) și (51) din OUG nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, în sensul de a se lămurii dacă sintagma "salarizat la același nivel" din conținutul alin. (51) vizează ansamblul textului imediat precedent, respectiv "personalul din aparatul de lucru al Parlamentului și din celelalte instituții și autorități publice", precum și textul "la același nivel cu cel ce se acordă pentru luna decembrie 2014" din cuprinsul alin. (1) și textul "la același nivel cu cel ce se acordă personalului plătit din fonduri publice pentru luna decembrie 2014" din cuprinsul alin. (2).

În dezlegarea chestiunii de drept cu care a fost investită, Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut, în această decizie, că „nivelul de salarizare determinat prin aplicarea art. 1 alin. (1) și (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71 /2015, cu modificările și completările ulterioare, este cel ce interesează în aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. 51 din aceeași ordonanță de urgență, astfel încât personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice care beneficiază de un quantum al salariilor de bază și al sporurilor mai mici decât cele stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație va fi salarizat la nivelul maxim dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții.

Prin urmare, numai în acest caz specific, nu va funcționa regula menținerii în anul 2015 a aceluiași nivel de salarizare din 2014 (salariul de bază și sporuri) pentru personalul din cadrul autorităților și instituțiilor publice salarizate la un nivel inferior în comparație cu salariile de bază și sporurile stabilite la nivel maxim în cadrul aceleiași instituții sau autorități publice pentru fiecare funcție/grad/treaptă și gradație, dacă își desfășoară activitatea în aceleași condiții cu cel care beneficiază de un nivel de salarizare superior, urmând ca și acesta să fie salarizat la nivelul maxim, prin urmare, să beneficieze de o creștere salariată, prin derogare de la art. 1 alin. (1) și (2) din

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare.

În consecință, decizia nr. 36 din 4 iunie 2018 a Înaltei Curți nu este aplicabilă în cazul de față, dat fiind faptul că nu există hotărâri judecătorești definitive sau acte administrative care să stabilească un nivel de salarizare corespunzător procurorilor Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție pentru alți judecători cu grad profesional de Judecătorie.

Mai mult, se impunea ca procurorii încadrați în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție să primească diurna specifică celorlalți judecători sau procurori detașați în altă localitate, deoarece în caz contrar ar însemna că toți procurorii din provincie ar fi fost discriminați în raport cu cei din București și că paleta de selecție a acestora se limita excesiv, doar la procurorii din București. Aceasta deoarece în cazul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție nu era posibilă detașarea, dar sediul acesteia era exclusiv în Municipiul București, iar nu ca celelalte structuri ale Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție (Direcția Națională Anticorupție și Direcția pentru Investigarea Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism), care au structuri teritoriale și în alte municipii.

Or, a admite că toți magistrații români (procurori sau judecători) se pot detașa la alte instanțe sau parchete (inclusiv Direcția Națională Anticorupție și Direcția pentru Investigarea Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism) și primesc diurnă dacă sunt din altă localitate, cu excepția celor de la Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, ar fi însemnat ca legiuitorul să fi instituit o discriminare pentru procurorii Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, fără a avea la bază elemente obiective de diferențiere.

Așadar, legea nu instituie o discriminare pentru ceilalți judecători sau procurori, deoarece toți vor avea drepturi identice dacă se vor detașa la o instanță sau un parchet din altă localitate decât cea în care își desfășoară activitatea, dar și dacă ar fi fost selectați de Consiliul Superior al Magistraturii să desfășoare activitate în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție.

În consecință, față de cele expuse, sunt îndeplinite condițiile prevăzute de art. 519 Cod procedură civilă, având în vedere că această chestiune de drept este nouă și constituie o problemă de drept reală, cu un anumit grad de dificultate, motiv pentru care solicită sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

La data de 08.09.2022, apelantele-reclamante _____, _____ și _____ au formulat note scrise, iar în ceea ce privește cererea de sesizare a ICCJ, au susținut următoarele:

O primă observație care se impune vizează motivul sesizării și anume pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept „Dacă în interpretarea și aplicarea art.88 indice 2 alin.(5) din Legea nr.304/2004, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare, pe de o parte, la prevederile legale ce consacră egalitatea de drepturi și interzic orice formă de discriminare (art.16 din Constituție, OG nr,137/2000) și, pe de altă parte, la Decizia nr.794/2017 a Curții Constituționale, se poate acorda pentru alte categorii de magistrați decât procurorii Secției pentru investigarea infracțiunilor din Justiție o diurnă de 2% pe zi, dacă aceștia nu sunt delegați sau detașați în altă localitate decât cea de domiciliu ”.

Față de modalitatea de edictare a dispozițiilor art.88 indice 2 alin.5 din Lege nr.304/2004 pe perioada cât a fost în vigoare, față de obiectul acțiunii vizate de apelul în cauza de față, această ultimă alegație, respectiv dacă aceștia nu sunt delegați sau detașați în altă localitate decât cea de domiciliu se impune a fi înlăturată întrucât, textul legal în vederea aplicării căruia se solicită pronunțarea hotărârii prealabile nu prevede pentru categoria magistraților-procurori cu funcții de conducere și procurori cu funcții de execuție acordarea acestor drepturi, cu condiția delegării sau detașării în altă localitate decât cea de domiciliu așa cum se solicită în cererea de sesizare a Înaltei Curți.

Or, adăugarea acestei mențiuni, tinde la deturnarea procedurii de sesizare de la scopul pentru care a fost edictată.

În ceea ce privește admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, dispozițiile art. 520 alin. (1) din Codul de procedură civilă prevăd următoarele: "(1) Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție se face de către completul de judecată după dezbateri contradictorii, dacă sunt îndeplinite condițiile prevăzute la art. 519, prin încheiere care nu este supusă niciunei căi de atac. Dacă prin încheiere se dispune sesizarea, aceasta va cuprinde motivele care susțin admisibilitatea sesizării potrivit dispozițiilor art. 519, punctul de vedere al completului de judecată și al părților."

Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă, "Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată".

Analiza textelor normative mai sus evocate permite concluzia potrivit căreia deschiderea procedurii hotărârii prealabile este legal posibilă numai în cazul în care sunt îndeplinite, concomitent, următoarele condiții: existența unei cauze aflate în curs de judecată; cauza să fie soluționată în ultimă instanță; cauza care face obiectul judecății să se afle în competența legală a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a curții de apel sau a tribunalului investit să soluționeze cauza; ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată; chestiunea de drept identificată să prezinte caracter de noutate; Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat asupra chestiunii de drept și aceasta să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

Dintre aceste condiții, doar primele trei sunt întrunite în cauză.

În mod esențial, nu este îndeplinită condiția existenței unei veritabile chestiuni de drept de a cărei soluționare depinde soluționarea pe fond a cauzei de față.

În acest sens, deși dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă nu definesc noțiunea de "chestiune de drept", în jurisprudența constantă a Înaltei Curți de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept s-a stabilit că analiza aspectelor generale de admisibilitate trebuie să aibă în vedere faptul că procedura hotărârii prealabile are menirea de a elimina riscul apariției unei practici neunitare, printr-o rezolvare de principiu a unei probleme de drept reale, esențiale și controversate, care se impune cu evidență a fi lămurită și care prezintă o dificultate suficient de mare, în măsură să reclame intervenția instanței supreme în scopul rezolvării de principiu și acela al înlăturării oricărei incertitudini care ar putea plana asupra securității raporturilor juridice deduse judecății (a se vedea Decizia nr. 4 din 14 aprilie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 437 din 16 iunie 2014).

Astfel, se pune problema de a se analiza, prealabil, dacă suntem în prezența unei chestiuni de drept reale, esențiale și controversate și care prezintă o dificultate suficient de mare încât să reclame intervenția instanței supreme.

Prin acțiunea pendinte, reclamantele au solicitat recalcularea indemnizației de încadrare și a sporurilor aferente, în funcție de salarizarea procurorilor din cadrul Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție, numită în continuare SIIJ, în sensul includerii în indemnizația de încadrare a drepturilor salariale specifice personalului detașat, începând cu data de 16.10.2018, care este data intrării în vigoare a OUG nr.92/2018 și pentru viitor, respectiv pe perioada menținerii în vigoare a dispozițiilor art.88 indice 2 alin.5 din Legea nr.304/2004, drepturi recunoscute doar procurorilor cu funcții de conducere și procurorilor cu funcții de execuție din cadrul Secției de investigare a infracțiunilor din Justiție.

În vederea recunoașterii acestui drept, au fost invocate dispozițiile OUG nr.20/2016 corelate cu cele ale Deciziei nr.794/15.12.2016 a Curții Constituționale, publicată în M. Of. partea I, nr.1029/21.12.2016, potrivit cărora personalul salariat care lucrează în aceleași condiții, trebuie să beneficieze de același salariu, la nivel maxim.

În ceea ce privește acest nivel maxim, dacă inițial reclamantele au invocat autoritatea de lucru judecat provizoriu, la acest moment invoca autoritatea de lucru judecat întrucât în cauza cea avut numărul 4543/111/2021 a Tribunalului Bihor, s-a stabilit în mod definitiv acest nivel maxim,

respectiv prin includerea acestei diurne de 2% an indemnizația de bază a altor magistrați, care de asemenea nu funcționează în cadrul SIIJ.

Chestiunea de drept reală în cauză vizează astfel nu aplicarea în concret a dispozițiilor art.88 indice 2 alin.5 din Legea nr.304/2004, ci recunoașterea în beneficiul reclamantelor a dreptului la o salarizare unitară prin aplicarea nivelului maxim (OUG nr.20/2016 corelate cu cele ale Deciziei nr.794/15.12.2016 a Curții Constituționale), nivel maxim stabilit deja prin Sentința civilă nr.317/LM/22.03.2022 pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr.4543/111/2021.

Față de caracterul definitiv al aceste hotărâri, față de împrejurarea că deja salarizarea la nivelul procurorilor din cadrul SIIJ s-a stabilit în beneficiul Judecătorilor din cadrul Tribunalului Timiș prin hotărâre definitivă, anexată prezentei, apreciem că chestiunea de drept a aplicabilității dispozițiilor art.88 indice 2 alin.5 din Legea nr.304/2004 și în beneficiul celorlalți magistrați, deci nu doar a procurorilor SIIJ a fost lămurită, astfel că nu suntem în prezența unei chestiuni de drept reale și esențiale în cauză.

În aceste condiții, sesizarea Înaltei Curți nu ar avea decât efect dilatoriu, întârziind soluționarea cauzei de față.

În plus, sesizarea Înaltei Curți este cerută de _____, or față de acest pârât, prima instanță a admis excepția lipsei calității procesuale pasive.

Cum în cauză nu sunt întrunite condițiile sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție, se solicită respingerea cererii formulată de intimatul _____ și soluționarea apelului declarat de reclamante în cauză.

Norme de drept a căror interpretare se solicită și dispoziții relevante în speță:

Art. 88 ind. 2 din Legea nr. 304/2004 (1) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic.

(2) Este interzisă delegarea sau detașarea de procurori în cadrul Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție.

(3) Secția pentru investigarea infracțiunilor din justiție funcționează cu un număr maxim de 15 procurori.

(4) Numărul de posturi al Secției pentru investigarea infracțiunilor din justiție poate fi modificat, în funcție de volumul de activitate, prin ordin al procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, la solicitarea procurorului-șef secție, cu avizul conform al Plenului Consiliului Superior al Magistraturii.

(5) Pe durata desfășurării activității în cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, procurorii cu funcții de conducere și execuție beneficiază de drepturile procurorilor detașați, în condițiile legii.”

Art. 13 alin. 1 lit. a din OUG nr. 27/2006 (1) Judecătorii, procurorii, personalul asimilat acestora și magistrații-asistenți, care sunt detașați sau delegați în altă localitate decât cea de domiciliu, beneficiază, pe toată durata delegării sau detașării, de următoarele drepturi: a) diurnă în cuantum de 2% din indemnizația de încadrare brută lunară, dar nu mai puțin decât cuantumul prevăzut pentru personalul din unitățile bugetare;”

Art. 7 lit. c din Legea 153/2017 indemnizația de încadrare reprezintă suma de bani corespunzătoare funcției, gradului, gradației și vechimii în funcție, prevăzută în anexele nr. I-IX;

Art. 34 din Legea 153/2017 Detașarea, delegarea și alte drepturi

(1) Prevederile din actele normative referitoare la mutare, acordarea concediilor, cheltuieli de transport, cheltuieli cu cazarea și locuința rămân în vigoare.

(2) Drepturile și obligațiile personalului autorităților și instituțiilor publice care îndeplinește unele activități cu caracter temporar, în țară și în străinătate, inclusiv cu ocazia delegării

sau detașării, se stabilesc prin hotărâre a Guvernului, dacă prin prezenta lege sau alte acte normative în vigoare nu se reglementează altfel.

(3) Până la data intrării în vigoare a actelor normative prevăzute la alin. (2), rămân aplicabile prevederile referitoare la delegare și detașare din actele normative în vigoare la data prevăzută la art. 43.

Art. 3 Capitolul VIII Anexa V din Legea 153/2017

(1) Salarizarea și celelalte drepturi salariale ale personalului prevăzut la art. 1 din prezentul capitol se stabilesc ținându-se seama de criteriile prevăzute la art. 8 din prezenta lege, precum și de locul și rolul justiției în statul de drept, echilibrul puterilor în stat, de importanța socială a muncii, de participarea personalului din cadrul fiecărei categorii la buna funcționare a sistemului judiciar, de răspunderea, complexitatea, riscurile fiecărei funcții, de obligația de păstrare a confidențialității, de pregătirea profesională, de interdicțiile prevăzute de lege pentru aceste categorii de personal și de exigențele prevăzute de documentele internaționale privind funcționarea eficientă a sistemului judiciar și statutul magistraților.

(2) Salarizarea judecătorilor și procurorilor trebuie să le asigure o reală independență economică, condiție necesară pentru protecția acestora împotriva oricărei atingeri aduse independenței și imparțialității lor în înfăptuirea actului de justiție.

Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, prin care s-a reținut că, potrivit art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, se iau în considerare numai drepturile salariale prevăzute în actele normative privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești. Așadar, norma criticată stabilește, în mod indirect, că nu sunt recunoscute hotărâri judecătorești definitive și irevocabile. Astfel, chiar dacă o parte dintre magistrații care beneficiază de aceste hotărâri judecătorești au deja în plată majorarea indemnizației de încadrare, faptul că textul criticat prevede că, la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul instituției sau autorității publice, nu se includ drepturile stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești conduce la concluzia că, deși o parte dintre magistrați și din personalul asimilat au obținut majorarea indemnizației de încadrare, aceasta nu este recunoscută la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare.

26. Curtea reține că hotărârea judecătorească, chiar dacă are efecte inter partes, interpretează norme de lege cu aplicabilitate generală. În procesul de aplicare a legii, scopul interpretării unei norme juridice constă în a stabili care este sfera situațiilor de fapt concrete, la care norma juridică respectivă se referă, și în a se asigura astfel corecta aplicare a acelei norme, interpretarea fiind necesară pentru a clarifica și a limpezi sensul exact al normei, și pentru a defini, cu toată precizia, voința legiuitorului. Or, Curtea constată că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și respectiv 11% acordate magistraților și personalului asimilat, au aplicabilitate generală și se deosebesc de ipotezele în care, tot prin hotărâre judecătorească, ar fi fost recunoscute anumite drepturi în baza unor situații de fapt particulare, fără aplicabilitate generală (cum ar fi, spre exemplu, ipoteza în care o persoană a avut recunoscut sporul de doctorat).

27. Întrucât hotărârile judecătorești invocate de autoarea excepției de neconstituționalitate se referă la majorarea indemnizațiilor de încadrare, vizând, de fapt, și întreaga Familie ocupațională a "Justiției", aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad, treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate. Însă, dispozițiile de lege criticate exclud recunoașterea drepturilor stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, fără a le lua în calcul la stabilirea nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice. Or, aplicând considerentele de principiu rezultate din jurisprudența constituțională precitată, Curtea constată că excluderea

majorărilor salariale stabilite sau recunoscute prin hotărâri judecătorești, de la calculul nivelului maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare din cadrul autorității publice, afectează art. 124 și art. 126 din Constituție.

28. De asemenea, dispozițiile art. 31 alin. (12) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2015, introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 43/2016, afectează principiul fundamental al separației și echilibrului puterilor - legislativă, executivă și judecătorească - în cadrul democrației constituționale, consacrat de art. 1 alin. (4) din Legea fundamentală, deoarece, printr-un act normativ emis de Guvern, ca legiuitor delegat potrivit art. 115 alin. (4) - (6) din Constituție, se consacră, pe cale legislativă, neregnoașterea hotărârilor judecătorești definitive, respectiv definitive și irevocabile, emise de puterea judecătorească.

Decizia nr. 36/2018 a Înaltei Curți de Casație și Justiție Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin care s-a stabilit că în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

A reținut instanța supremă că: "79. Chiar dacă în cauză hotărârile judecătorești pronunțate pentru obținerea unor drepturi salariale au efecte doar între părțile ce au luat parte la judecată, totuși se observă că hotărârile judecătorești prin care s-a recunoscut majorarea indemnizației de încadrare, cum sunt cele prin care s-au stabilit majorările de 2%, 5% și, respectiv, 11% acordate magistraților și personalului asimilat, în temeiul Ordonanței Guvernului nr. 10/2007, nu vizează situații de fapt particulare, ci aplicarea unor prevederi legale cuprinse în acte normative, care au aplicabilitate generală. 80. Prin urmare, aceste majorări salariale trebuie avute în vedere la stabilirea nivelului maxim de salarizare corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceasta fiind logica egalizării drepturilor salariale avute în vedere de legiuitor la edictarea textului legal a cărui interpretare se solicită."

Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunii de drept sesizate:

Curtea apreciază că drepturile salariale prevăzute de art. 88² alin 5 din Legea nr. 304/2004 în forma anterioară modificărilor și completărilor operate prin Legea nr. 49/2022 privind desființarea Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție precum și pentru modificarea Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală, prin raportare, la art. 88² alin 2 din aceeași lege și la art. 7 lit. c din Legea – cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, sunt incluse în indemnizația de încadrare a unui magistrat, astfel încât poate conduce la majorarea acesteia cu 2%, procent prevăzut de art. 13 alin. 1 lit. a din OUG 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției.

Atât timp cât procurorii din cadrul Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție sunt numiți de plenul Consiliului Superior al Magistraturii și nu se permite delegarea și detașarea în cadrul acestei structuri, drepturile salariale prevăzute la art. 88² alin 5 din Legea 304/2004 sunt incluse în indemnizația de încadrare reglementată de Legea 153/2017 la art. 7 lit. c, nefiind un drept salarial distinct de aceasta.

Curtea notează că în considerentele Decizie Curții Constituționale nr. 794/2016 s-a reținut că principiul constituțional al egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite (a se vedea Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994). Or, din moment ce situația juridică a personalului bugetar de același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii este identică, atunci și tratamentul juridic aplicabil - salariul de bază/indemnizația de încadrare - trebuie să fie același, nefiind permis, spre exemplu, ca magistrați de

același grad, gradație, vechime în funcție sau în specialitate și aceleași studii, să aibă indemnizații de încadrare diferite.

Față de principiul salarizării la nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, potrivit dispozițiilor Legii nr.71/2015, cu modificările ulterioare, ale OUG nr.57/2015, astfel cum a fost amendată de Curtea Constituțională prin decizia nr.794/2016 și cum a fost ulterior preluat și de Legea 153/2017, indemnizația de încadrare a apelantelor – reclamante ar trebui majorată la nivelul maxim stabilit deja prin Sentința civilă nr.317/LM/22.03.2022 pronunțată de Tribunalul Bihor în dosarul nr.4543/111/2021.

Chiar dacă legiuitorul are dreptul de a adopta, modifica, completa sau revizui prevederi legale, în funcție de personalul cărora li se aplică, aceasta trebuie să se realizeze, doar cu respectarea principiului egalității și nediscriminării, în speță al plății egale pentru muncă egală. Însăși Curtea constituțională a României a arătat într-o decizie a sa că un tratament diferit, nu poate fi expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității (Decizia nr. 1 din 8 februarie 1994, M. Of. 69 din 1994).

Ca atare, în raport de considerentele expuse anterior, apreciind că se impune ca Înalta Curte de Casație și Justiție să dea o rezolvare de principiu acestei chestiuni de drept de care depinde soluționarea în fond a prezentei cauze, instanța va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept: Dacă diurna de detașare în cuantum de 2 % din indemnizația de încadrare brută lunară, prevăzută de art. 13 alin. 1 lit. a din OUG 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, de care au beneficiat procurorii din cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, în temeiul art. 882 alin. 5 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, se include în indemnizația de încadrare brută lunară a unui magistrat și cade sub incidența Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale sau reprezintă un drept salarial distinct de aceasta.

În temeiul dispozițiilor art. 520 alin. 2 C.pr.civ., instanța va dispune suspendarea judecării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:**

Conform art. 520 alin. 1 din Codul de procedură civilă, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoarei chestiuni de drept:

Dacă diurna de detașare în cuantum de 2 % din indemnizația de încadrare brută lunară, prevăzută de art. 13 alin. 1 lit. a din OUG 27/2006 privind salarizarea și alte drepturi ale judecătorilor, procurorilor și altor categorii de personal din sistemul justiției, de care au beneficiat procurorii din cadrul Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, în temeiul art. 882 alin. 5 din Legea 304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare, se include în indemnizația de încadrare brută lunară a unui magistrat și cade sub incidența Deciziei nr. 794/2016 a Curții Constituționale sau reprezintă un drept salarial distinct de aceasta.

În temeiul art. 520 alin. 2 din Codul de procedură civilă, suspendă judecata apelului declarat de apelantele-reclamante _____, cu domiciliul în _____, domiciliată în _____ și _____, cu domiciliul în _____, toate cu domiciliul ales la Cabinet Avocat _____, cu sediul în _____, împotriva sentinței civile nr. 692/22.03.2022, pronunțată de Tribunalul Dâmbovița, în contradictoriu cu intimații-pârâți _____, cu sediul în _____, _____, cu sediul în _____ și _____, cu sediul în _____, cerere formulată de intimatul-pârât _____, până la pronunțarea hotărârii prealabile.

Fără cale de atac.

Pronunțată prin punerea soluției la dispoziția părților de grefa instanței, astăzi,

27.09.2022.

Președinte

Judecător

Grefier

Red. _____

Tehnored. _____

9 ex. /19.10.2022

Dos. fond - 3542/120/2021 - Tribunalul Dâmbovița

Jud. fond - _____

Operator date cu caracter personal

Număr notificare 3120